

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Ssk/111/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5020200282
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:5020200282.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom zo sudcov: Michal Novotný (sudca spravodajca) ako predseda senátu a JUDr. Zdenka Reisenauerová a JUDr. Jana Martinčeková ako členky senátu vo veci žalobkyne: R. M., H.. XX. K. XXXX, D. XX, X., zastúpenej: JUDr. Alžbeta BORIKOVÁ, advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 47 249 587, Predmestská 57, Žilina, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, pracovisko Žilina, J. M. Hurbana 16, Žilina, o preskúmanie rozhodnutia z 29. júna 2020, č. UPS/US7/SSVODPPKPC1/SOC/2020/8213, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 28 Sa 22/2020-67 z 23. februára 2022 takto

rozhodol:

I. Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 28 Sa 22/2020 z 23. februára 2022 sa mení tak, že sa zrušujú rozhodnutie žalovaného z 29. júna 2020, č. UPS/US7/SSVODPPKPC1/SOC/2020/8213, ako aj rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina z 27. apríla 2020, č. ZA3/PKNM/SOC/2020/82059-11, a vec sa vracia tomuto úradu na ďalšie konanie.

II. Žalobkyni sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu 100 % trov konania pred správnym súdom, ako aj kasačného konania.

odôvodnenie:

I.

Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Z administratívnych spisov žalovaného vyplýva, že maloletá žalobkyňa zastúpená matkou 26. februára 2020 požiadala Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina o priznanie peňažného príspevku na osobnú asistenciu podľa § 22 zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia v znení neskorších predpisov. K žiadosti pripojila lekársky nález všeobecného lekára z 12. mája 2020, ako aj psychologický nález z januára 2020. Už zo skorších konaní mal úrad k dispozícii pedopsychiatrický nález zo septembra 2019 a imunologický nález z októbra 2019. 2. Posudkový lekár úradu práce posúdil na tento účel zdravotný stav žalobkyne a svoje závery vyjadril v lekárskom posudku z 15. apríla 2020. V ňom zhrnul závery z uvedených lekárskeho nálezov a ako klinickú diagnózu určil prevazívnu vývinovú poruchu - Aspergerov syndróm. Tú považoval aj za rozhodujúce zdravotné postihnutie podľa kategórie IV pol. 1 písm. c) [Poruchy psychického vývoja detí (poruchy hyperkinetické, poruchy správania atď.), pervazívne vývinové poruchy (autizmus) - ťažká porucha] prílohy č. 3 zákona č. 447/2008 Z. z., priradil jej mieru funkčnej poruchy 50 % (z možného rozpätia 50 až 80 %) a uzavrel, že žalobkyňa nespĺňa podmienky odkázanosti na osobnú asistenciu. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa je „v starostlivosti pedopsychiatra pre Aspergerov syndróm... s adaptačnou poruchou a úzkostne depresívnym prežívaním“. Lekársky posudok doplnil úrad sociálnym zisťovaním, v rámci ktorého zistil, že žalobkyňa navštevuje stredné odborné učilište s priemernými výsledkami, rada číta, píše a má hraničný intelekt. Denne dochádza do školy, na návštevy a nákupy,

jej orientácia v cudzom prostredí je však sťažená. Potrebuje pomoc pri výbere oblečenia a „robí len to, čo chce ona“.

3. Na základe týchto podkladov úrad práce, sociálnych vecí a rodiny vypracoval komplexný posudok z 22. apríla 2020, v ktorom prevzal záver, že miera funkčnej poruchy žalobkyne je 50 % podľa kategórie IV pol. 1 písm. c) prílohy č. 3 cit. zákona, čím sa považuje za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím odkázanú na sprievodcu. V oblasti sebaobsluhy jej nenavrhol príspevok na osobnú asistenciu, ale príspevok na opatrovanie. Na odôvodnenie vysvetlil, že osobná starostlivosť by nenaplnila účel uvedený § 20 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z. Žalobkyňa totiž nie je schopná prijímať rozhodnutia, plánovať a preberať zodpovednosť vo všetkých fázach realizácie rôznych aktivít. Naopak, vyžaduje celodenné opatrovanie. V dôsledku toho úrad práce, sociálnych vecí a rodiny rozhodnutím z 27. apríla 2020 žalobkyňu nepriznal peňažný príspevok na osobnú asistenciu.

4. Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie. V ňom zdôraznila, že sa venuje mnohým aktivitám (flauta, modeling, čítanie, plávanie, je fanúšik futbalu, rada nakupuje). V jej veku potrebuje podporu sociálneho začlenenia a nezávislosti a chce si organizovať každodenné aktivity. Posudková lekárka ústredia, pracovisko Žilina, v lekárskom posudku z 18. júna 2020 na základe tých istých lekárskeho nálezov ustálila ďalšie klinické diagnózy („MR - hraničný intelekt, elektívny mutizmus, thyreopatia“), rozhodujúce zdravotné postihnutie a mieru funkčnej poruchy však určila rovnako ako posudkový lekár úradu. V odôvodnení zdôraznila, že žalobkyňa dobre zvládala aj spoločnosť ľudí, o čom svedčili jej aktivity, kde musela ovládať svoje správanie. Zároveň však žalobkyňa „nesplňa kritériá pre osobnú asistenciu, ktorá by nesplnila daný účel“. Na základe toho žalovaný vypracoval nový komplexný posudok z 22. júna 2020, ktorým takisto neodporučil kompenzovať sociálne dôsledky jej zdravotného postihnutia príspevkom na osobnú asistenciu. Poukázal totiž na závery pedopsychiatrického a psychologického vyšetrenia, podľa ktorého má žalobkyňa problémy „v pochopení zložitejších socio-komunikačných situácií, mentálnych prejavov inej osoby..., predvídať dôsledky vlastného správania..., nevie v špecifických prípadoch prispôbiť primeranosť svojich prejavov k meniacemu sa kontextu“. Vychádzajúc z tohto posudku žalovaný tu preskúmaným rozhodnutím z 29. júna 2020 zamietol odvolanie žalobkyne.

5. Žalobkyňa podala proti rozhodnutiu žalovaného správnu žalobu, v ktorej namietla najmä nedostatočné zhodnotenie odborných nálezov a tým nesprávne zistenie skutkového stavu. Zdôraznila tiež, že je schopná organizovať svoje každodenné aktivity a rozhodovať o nich za pomoci osobného asistenta. Správny súd tu napadnutým rozsudkom č. k. 28 Sa 22/2020-67 zamietol túto správnu žalobu. Dospel k záveru, že lekárskeho posudok a komplexný posudok žalovaného vychádzajú z komplexného zhodnotenia všetkých odborných nálezov. Podľa súdu je príspevok na osobnú asistenciu fakultatívnou dávkou, na ktorú nie je právny nárok a ktorú správny orgán nie je povinný priznať. Správny súd pri preskúmaní takéhoto rozhodnutia posudzuje len to, či správna úvaha nevybočila z medzí zákona. Po podrobnom rozbere jednotlivých posudkov správny súd nezistil nezákonnosť v závere žalovaného, že žalobkyňa nie je odkázaná na osobnú asistenciu v zmysle § 14 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z. Účelom osobnej asistencie je aktivizácia a podpora začlenenia fyzickej osoby a podpora jej nezávislosti. Úkony osobnej asistencie tak majú pomôcť presadiť ideu jej vlastnej samostatnosti. Žalobkyňa však podľa posudkov nie je schopná samostatne si organizovať vlastné aktivity, a tak by osobná asistencia nenaplnila účel uvedený v § 20 ods. 2 cit. zák.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenia k nej

6. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalobkyňa domáha zmeny tohto rozsudku tak, že sa zrušia rozhodnutia žalovaného a úradu práce. Naďalej nesúhlasila so závermi lekárskeho a komplexného posudkov, pretože podľa nej má schopnosť začleniť sa a viesť nezávislý život minimálne vo voľnočasových aktivitách. Na subjektívnej úrovni má právo sa rozhodovať o základných veciach, napriek svojej diagnóze študuje na strednej škole, navštevuje záujmové krúžky a pod. Zdôraznila, že podľa § 20 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z. v znení účinnom od 1. júla 2018 osobnú asistenciu nie je možné podmieňovať druhom, stupňom alebo závažnosťou zdravotného postihnutia. Možnosť vykonávať určité aktivity samostatne má pre žalobkyňu nevyčísliteľnú hodnotu a prispieva k zachovaniu jej ľudskej dôstojnosti. Zdôraznila, že v minulosti jej matka žiadala o príspevok na opatrovanie, no nikdy jej nebol priznaný. Keďže je staršia, nepotrebuje už toľko osobnej pomoci, ale vie fungovať samostatne. Spochybňovanie tejto schopnosti žalobkyňa odmieta a správneho súdu vytkla, že príspevok na osobnú asistenciu jej odoprel len preto, že nie je schopná správať sa vždy spoločensky želateľným a ideálnym spôsobom a robiť racionálne rozhodnutia. V tejto súvislosti odkázala aj na čl. 5, 20 a 28 Dohovoru o ochrane osôb so zdravotným postihnutím (oznámenie č. 317/2010 Z. z.).

7. Žalovaný sa k riadne doručenej kasačnej sťažnosti nevyjadril.

III.

Posúdenie vecí kasačným súdom

8. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) bez ohľadu na uplatnené kasačné body (§ 453 ods. 2 v spojení s § 203 ods. 2 SSP).

9. Predmetom prieskumu v prerokovanej veci sú rozhodnutia žalovaného a úradu práce, sociálnych vecí a rodiny o nepriznaní príspevku na osobnú asistenciu. Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z. z. možno peňažný príspevok na asistenciu poskytovať fyzickej osobe, ktorá je podľa komplexného posudku odkázaná na osobnú asistenciu. V zmysle § 14 ods. 3 je fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím odkázaná na osobnú asistenciu, ak je odkázaná na pomoc fyzickej osoby pri činnostiach uvedených v prílohe č. 4 a osobnou asistenciou sa dosiahne účel ustanovený v § 20 ods. 2. V prejednávanej veci nebolo sporné, to že žalobkyňa je ťažko zdravotne postihnutou osobou podľa § 2 ods. 3 cit. zák. s mierou funkčnej poruchy 50 %. Rovnako sám žalovaný vyslovil, že žalobkyňa si vyžaduje pomoc inej fyzickej osoby vo forme dohľadu v takej miere, že to odôvodňuje jej odkázanosť na opatrovanie podľa § 14 ods. 4 cit. zák. Sporným však ostalo, či osobná asistencia môže v prípade žalobkyne naplniť ustanovený účel.

10. Podľa § 20 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z. z. je osobná asistencia pomoc fyzickej osobe pri činnostiach uvedených v prílohe č. 4. Podľa odseku 2 tohto paragrafu je účelom osobnej asistencie aktivizácia, podpora sociálneho začlenenia fyzickej osoby a podpora jej nezávislosti a možnosti rozhodovať sa a ovplyvňovať plnenie rodinných rolí, vykonávanie pracovných aktivít, vzdelávacích aktivít a voľnočasových aktivít. Osobnú asistenciu nie je možné podmieňovať druhom zdravotného postihnutia, stupňom zdravotného postihnutia alebo závažnosťou zdravotného postihnutia. Z citovaných ustanovení podľa kasačného súdu predovšetkým vyplýva, že účelom osobnej asistencie nie je nahrádzanie vlastnej činnosti fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, ale len pomoc pri určitých vymedzených činnostiach. To napokon zodpovedá aj ustanoveniu § 1 ods. 2 cit. zákona, ktorého účelom je podpora sociálneho začlenenia fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím do spoločnosti za jej aktívnej účasti. Z takto koncipovaného účelu osobnej asistencie vyplýva, že sa predpokladá určitá schopnosť samotnej fyzickej osoby vykonávať v živote určité aktivity, ako aj robiť určité samostatné rozhodnutia o živote a aktivitách v ňom. Preto osobná asistencia nemôže plniť svoj účel u osôb, ktoré vôbec nie sú schopné samostatných aktivít alebo samostatného rozhodovania (v zásade zhodne rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžsk 25/2017 alebo 9 Sžsk 7/2018).

11. Na druhej strane sa však citované rozhodnutia týkali právnej úpravy účinnej do 30. júna 2018. Najneskôr od 1. júla 2018 bolo ustanovenie § 20 ods. 2 doplnené o poslednú vetu, z ktorej vyplýva, že osobná asistencia nie je obmedzená zdravotným postihnutím, ale len naplnením jej účelu. Zákon pritom výslovne zdôrazňuje, že osobnú asistenciu nemôže vylučovať druh, stupeň ani závažnosť zdravotného postihnutia. Inak povedané, podľa tejto úpravy žiadne zdravotné postihnutie samo osebe nemôže vylučovať fyzickú osobu z možnosti získať osobnú asistenciu. Pri výklade jednotlivých pojmov, ktoré podľa § 20 ods. 2 vymedzujú účel osobnej asistencie, je potrebné prihliadať na ďalšie súvisiace ustanovenia zákona. Predovšetkým, podľa už citovaného § 1 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z. je účelom zákona podpora začlenenia fyzickej osoby za jej aktívnej účasti. Podpora začlenenia však neznamená, že cieľom môže byť len úplné začlenenie, resp. úplné zrovnoprávnenie osoby s osobou bez ťažkého zdravotného postihnutia. To potvrdzuje aj ustanovenie § 2 ods. 1 cit. zák., podľa ktorého kompenzáciou sociálneho dôsledku ťažkého zdravotného postihnutia sa môže aj len zmierniť sociálny dôsledok ťažkého zdravotného postihnutia. Takýmto sociálnym dôsledkom je podľa § 2 ods. 2 znevýhodnenie, ktoré má fyzická osoba kvôli jej ťažkému zdravotnému postihnutiu a ktoré z tohto dôvodu nie je schopná prekonať sama. Zo spojenia citovaných ustanovení tak vyplýva, že účelom kompenzácie nie je len úplné prekonanie sociálnych dôsledkov, ktoré fyzická osoba nedokáže prekonať sama, ale aj ich zmiernenie. Inak povedané, kompenzáciou neprekáža, že sa ňou nedokáže prekonať tento sociálny dôsledok, ale postačí, ak sa ním zmierni.

12. Ustanovenie § 20 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z. potom výslovne ustanovuje, že účelom osobnej asistencie je aktivizácia, podpora sociálneho začlenenia a podpora jej nezávislosti a možnosti rozhodovať sa. V spojení s vyššie citovanými ustanoveniami je však potrebné nedostatok týchto možností u fyzickej osoby chápať ako formy sociálneho dôsledku ťažkého zdravotného postihnutia. Inak povedané, ak zákon hovorí o podpore nezávislosti, treba pod tým rozumieť prekonanie závislosti od existujúceho zdravotného postihnutia, ktoré fyzickú osobu obmedzuje v uvedených činnostiach (plnenie rodinných rolí, vykonávanie pracovných aktivít, vzdelávacích aktivít a voľnočasových aktivít). Podobne pod aktivizáciou treba rozumieť zmiernenie pasivity, do ktorej ju uvrhávajú toto zdravotné postihnutie a obmedzenia, ktoré z toho vyplývajú. Aj podporou sociálneho začlenenia treba rozumieť

zmiernenie sociálneho vylúčenia, ku ktorému jej zdravotné postihnutie vedie. To isté platí aj pre podporu možnosti rozhodovať sa a ovplyvňovať uvedené činnosti - aj v tomto prípade ide o prekonanie tých obmedzení v rozhodovaní a v možnostiach ich ovplyvňovania, ktoré sú dôsledkami ťažkého zdravotného postihnutia Naopak, pojmy „nezávislosť“ či „možnosť rozhodovať“ nemožno chápať ako dosiahnutie akejsi vysokej intelektuálnej úrovne, schopnosti plnohodnotne sa orientovať v najzložitejších situáciách či schopnosti riadiť si svoj život celkom nezávisle od iných.

13. Rovnako však tieto pojmy nemožno stotožňovať ani s rozumovou či vôľovou vyspelosťou, ktorá je potrebná na plnú spôsobilosť na právne úkony v zmysle § 10 Občianskeho zákonníka. Z ustanovenia § 22 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z. (po vyslovení nesúladu jeho časti nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 16/2018) totiž vyplýva, že peňažný príspevok na osobnú asistenciu možno priznať aj maloletému dieťaťu, dokonca mladšiemu než šesť rokov. Pretože predpokladom priznania tohto príspevku je práve odkázanosť na osobnú asistenciu v zmysle § 14 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z., teda aj naplnenie účelu osobnej asistencie. Takéto maloleté dieťa však celkom nesporne vôbec nie je schopné samostatne a nezávisle rozhodovať o svojom živote a svojich aktivitách a niesť za svoje rozhodnutia zodpovednosť. Napriek tomu však zákon počíta s možnosťou, že takéto dieťa sa môže považovať za odkázané na osobnú asistenciu, teda že táto asistenciu naplní účel § 20 ods. 2. To zodpovedá aj záverom ústavného súdu v odôvodnení nálezu sp. zn. PL. ÚS 16/2018, podľa ktorého nezávislosť a spoločenskú integráciu možno dosiahnuť aj u osôb, ktoré ešte ani nedovŕšili ani šiesty rok života. Inak povedané, sama okolnosť, že fyzická osoba nie je (hoc aj kvôli svojmu ťažkému zdravotnému postihnutiu) rozumovo, intelektuálne či vôľovo vyspelá tak ako bežný dospelý človek, ešte nevylučuje, že u nej nemôže mať úspech snaha o aktivizáciu, podpora jej sociálneho začlenenia a podpora jej nezávislosti a možnosti rozhodovať sa a ovplyvňovať plnenie rodinných rolí, vykonávanie pracovných, vzdelávacích a voľnočasových aktivít v zmysle § 20 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z.

14. Podľa kasačného súdu žalovaný, ale aj úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v tu prerokúvanej veci nesprávne stotožnili tieto dve charakteristiky. Žalovaný (v nadväznosti na komplexný posudok) v preskúmanom rozhodnutí na dosiahnutie účelu osobnej asistencie v zmysle § 20 ods. 2 cit. zák. vyžadoval, aby záujemca o túto formu kompenzácie mal dostatočné osobnostné predpoklady a potenciál so schopnosťou prevziať zodpovednosť za organizovanie si osobnej asistencie. Následne dosiahnutie tohto účelu u žalobkyne spochybňuje tým, že nie je schopná pochopiť zložitejšie socio-komunikačné situácie či predvídať následky svojho konania (aj to len však niekedy), prípadne prispôbiť prejavy k meniacemu sa kontextu. Podľa kasačného súdu však požiadavka na chápanie zložitejších socio-komunikačných situácií alebo predvídanie následkov svojho konania neznamena, že žalobkyňa nie je schopná si svoju činnosť organizovať resp. nie je schopná prevziať si zodpovednosť. Otázka organizácie činnosti je totiž otázkou toho, čo, kde a ako bude robiť, nie toho, k akým situáciám pri tom môže dôjsť a ako na ne reagovať. Súčasťou aktivizácie a podpory sociálneho začlenenia je aj vznik sociálnych kontaktov vrátane všetkých možných situácií, ktoré tieto sociálne kontakty prinášajú. Úlohou osobnej asistencie je umožniť žalobkyni tieto kontakty, ako aj jednotlivé aktivity vymedzené v § 20 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z. Pritom je zrejmé, že žalobkyňa sa relatívne úspešne zúčastňuje minimálne na vzdelávacích aktivitách a voľnočasových aktivitách, na ktorých k takýmto kontaktom dochádza a na ktoré sa prepravuje. Ďalej z komplexného posudku vyplýva aj potreba dohľadu nad ňou pri niektorých činnostiach (zhodnotená v súvislosti s odkázanosťou na opatrovanie podľa § 14 ods. 4 cit. zák.). Tak dohľad, ako aj preprava pri uvedených aktivitách, sú pritom činnosťami, ktoré - presnejšie pomoc pri nich, porov. znenie § 20 ods. 1 - tvoria súčasť činností osobnej asistencie v zmysle bodov 14 a 20 prílohy č. 4 zákona č. 447/2008 Z. z.

15. Kasačný súd nespochybňuje záver žalovaného, ktorý v komplexnom posudku dospel k záveru, že žalobkyňa je odkázaná na opatrovanie v zmysle § 14 ods. 4 cit. zák. Zároveň však treba uviesť, že zo žiadneho ustanovenia zákona č. 447/2008 Z. z. nevyplýva, že by sa záver o odkázanosti na osobnú asistenciu a záver o odkázanosti na opatrovanie vylučovali. Obidve tieto odkázanosti totiž vyplývajú zo sociálnych dôsledkov, ktoré sa kompenzujú v oblasti sebaobsluhy, kedy fyzická osoba v dôsledku poškodenia alebo straty telesných, zmyslových či duševných funkcií si sama nemôže zabezpečiť úkony sebaobsluhy, úkony starostlivosti o svoju domácnosť alebo realizovať základné sociálne aktivity (porov. § 5 ods. 2 cit. zák.). Odlišujú sa v zásade len tým, že účelom osobnej asistencie je podporiť fyzickú osobu v jej iných aktivitách, kým účelom opatrovania je len pomoc pri úkonoch sebaobsluhy (ktorými je však aj väčšina úkonov v rámci osobnej asistencie v zmysle prílohy č. 4 cit. zák.). Zákon č. 447/2008 Z. z. vylučuje len súbežné poskytovanie opatrovania, resp. príspevku na opatrovanie a príspevku na osobnú asistenciu (§ 22 ods. 4 a § 40 ods. 23 v znení účinnom do 30. júna 2020). Nevylučuje však, že fyzická osoba môže spĺňať podmienky pre obidva tieto príspevky, a potom je povinnosťou žalovaného

riadne posúdiť všetky zákonné kritériá pre priznanie jedného či druhého (porov. podobne aj rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžsk 25/2019).

IV.

Záver

16. Zo všetkých uvedených dôvodov tak kasačný súd dospel k záveru, že žalovaný nesprávne vyložil ustanovenie § 20 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z. a možností, za ktorých sa naplní účel osobnej asistencie pri rozhodovaní o odkázanosti fyzickej osoby na ňu podľa § 14 ods. 2 cit. zák. Následne toto ustanovenie nesprávne použil na prerokúvanú vec, keď nenaplnenie jeho účelu vyvodil zo skutočností, ktoré sú opísané v ods. 14 tohto rozsudku. Rozhodnutie žalovaného tak vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP opodstatňovalo zrušenie preskúmaného rozhodnutia.

17. Ak správny súd za týchto okolností správnu žalobu ako nedôvodnú zamietol, vychádza jeho rozsudok z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo napĺňa kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP. Preto kasačný súd podľa § 462 ods. 2 SSP napadnutý rozsudok rozsudkom (§ 457 ods. 1 SSP) zmenil tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného. Podľa § 191 ods. 3 písm. a) SSP môže správny súd na návrh žalobcu v závislosti od okolností zrušiť aj rozhodnutie orgánu verejnej správy nižšieho stupňa, ktoré mu predchádzalo. V prerokúvanej veci sa preskúmané rozhodnutie vyčerpáva v potvrdení obsahovo zhodného rozhodnutia úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, a preto považoval kasačný súd za účelné aj jeho zrušenie. Zároveň kasačný súd podľa § 191 ods. 4 SSP vyslovil, že sa vec vracia na ďalšie konanie práve tomu orgánu, ktorý vydal toto rozhodnutie.

18. Orgány verejnej správy sú v ďalšom konaní viazané právnymi názormi vysloveným v tomto rozsudku (§ 191 ods. 6 a § 469 SSP). Úrad práce tak bude pri výklade účelu osobnej asistencie podľa § 20 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z. vychádzať z výkladu, ktorý podal kasačný súd v predošlom texte, a z tohto hľadiska zhodnotí zdravotný stav a zdravotné postihnutia žalobkyne. Závery svojho hodnotenia náležite vyjadrí v lekárskom posudku, ako aj komplexnom posudku, v ktorých opätovne posúdi odkázanosť žalobkyne na osobnú asistenciu v súlade s uvedenými právnymi názormi, a na základe toho o jej žiadosti znova rozhodne.

19. Pri zmene rozhodnutia musí kasačný súd podľa § 467 ods. 2 SSP rozhodnúť o trovách konania na krajskom súde a kasačnom súde. Kasačný súd tak podľa § 167 ods. 1 samostatne, ako aj v spojení s § 467 ods. 1 SSP priznal plne úspešnej žalobkyni proti neúspešnému žalovanému náhradu trov konaní oboch stupňov.

20. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.